

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra Robert Fulton

Citation: Hauch, Carsten: "Robert Fulton: 1-2. - 1928", i Hauch, Carsten: *Robert Fulton: 1-2. - 1928*, udg. af Niels Birger Wamberg , 1926-29, s. 85. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch02val-shoot-idm140500968166576/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Robert Fulton: 1-2. - 1928

dog maatte de engang tilbringe flere Dage i et saadant Huus; thi de bleve pludselig, da de befandt dem nær derved, overraskede af en af hine Regnstorme, der af og til afbryde Høstens Stilhed i Amerikas Skove og formørke den ellers klare Efteraarshimmel. De maatte da være glade ved, at de fandt et Tag over deres Hoveder, uagtet det regnede ned igjennem det, og uagtet de ikke kunde faae Andet at spise under dette Tag, end et Slags Grød af Mais, der blev kogt i Melk, og der var det almindelige Næringsmiddel paa disse Steder.

Imidlertid glemte de snart de Savn, de havde lidt, da de igjen fik den vilde Natur at see, der omgav dem; thi midt under Stormen havde den iført sig sin fulde Efteraarsskædning, i hvilken den grønne Farve næsten var ganske fortrængt af den gule, den brune, den røde, den violette og af det prægtige Purpur, der, især naar Solstraalerne skinnede derpaa, frembragte et vidunderligt Indtryk. Kun de høiere Bjerge, der som oftest strakte sig langs med Floden, og der vare bedækkede med Fyr og Gran, dannede, naar de bleve synlige, et Slags dunklere og eensformig Folie til den spraglede Løvpragt.

Den lille Trusty, som William Harris forærede Fulton, havde nu ganske vant sig til ham, saa den fulgte ham uden Tvang, og da den tillige hver Nat sov ved hans Side, og hver Dag deelte hans Maaltider, saa fik den ham snart saa kjær, at den næsten aldrig paa Veien igjennem Skoven fjernede sig saa langt, at den ganske tabte ham af Sigte.

Kort efter den omtalte Regnstorm naaede de to Venner den lille By Northumberland, der allerede tolv Aar tidligere var bleven anlagt nærved det

Sted, hvor de to Arme af Susquehannah forene sig. I denne saakaldte By, der var bleven forladt under Frihedskrigen, men hvortil Colonisterne nu igjen vendte tilbage, hvilede de sig en Dags Tid. Derpaa fortsatte de igjen deres Reise, ledsagede af en ung Haandværker, der var født nærved Tiogafloden, og der af den Grund blev dem anbefalet, som en Mand, der godt kjendte Veien derhen.

De befandt sig nu ovenfor Sammenløbet af Susquehannah og havde den største Arm af Floden til Høire mod Øst. Landet var her temmelig fladt. Kun nærved Byen var Eggen opdyrket, men længere mod Nord fandt de den næsten overalt bedækket med Urskov, hvis Eensformighed, om den ogsaa til andre Tider vilde have været kjendelig, dog nu var aldeles skjult bag Høstens blendende Farverigdom.

Her var Landet dengang saalidet bebygget, at man kunde gaac ti til tolv Mile, uden at see et eneste Nybyggerhuus. Her levede endnu Tigerkatten og Cuguaren tilligemed det vilde Elsdyr og det flyvende Egern. Ulve og Bjørne fandtes der i Mængde: dog vare de frygtssomme, saa de kun sjelden nærmede sig til Mennesker. Men Faar var det vanskeligt paa disse Steder at holde; thi Cuguaren hentede dem tidt endog ved høilys Dag fra Staldene selv, kastede saa sit Bytte paa Ryggen og løb til Skoven dermed, uden at agte de forfølgende Hunde.

Gjennem Skoven gik der ikke nogen egentlig Vei, men kun Fodstier, paa hvilke de sjelden kunde gaac tredive Skridt, uden at standses af omfaldne Træstammer. Meget ofte stødte de igjen paa vidtudstrakte